

ΤΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

Δροσερή πνοή νυχτερινού αέρα μπήκε τότε μέσ στην καλύβα, μαζί με τον ύποκοφο θόρυβο που έκαναν πλήθος άντρες, περπατώντας βαρεία.

Τότε ο γαμπύρης όπλιστηκε με όλο το θάρρος του, έλαβε τη μεγάλη άποφαση να πλησιάσει το λοχαγό και να σπρώξει τον άγκωνα του τρομερού ύπναρα.

— Τριπλοκεράμια ! βροντοφώνησε ο Ρολάνδος. "Α ! αυτή την φορά θά μου το πληρώσης πολύ άκριβά !...

Και άναπληθώντας άπ' το κρεβάτι του, έκανε ν' άδράξει τον χαμπούρη άπ' το λαϊμό. Μά ο Ούγολινος μπόρεσε και έξφυγε μέσ άπ' τά χέρια του.

Έξάλλου, ο θόρυβος των βημάτων άκουγότανε κείνη τη στιγμή τόσο καθαρά, όσπε ο Φερ-υλλιάκ τόν άκουσε. Και ο θυμός του παρεχώρησε άμέσως τη θέση του στην περιέργεια.

— Άλήθεια, έλεγε ο κατεγάρης ! ψιθύρισε ο λοχαγός.

Ο Ούγολινος ξεθαρρεύτηκε τότε και πλησίασε άφοβα το Ρολάνδο.

"Όσο γιά το φρόνιμο λοχαγό, θέλοντας να είνε έτοιμος γιά κάθε ένδεχόμενο, βράλε το θώρακά του, ζώθηκε το σπαθί του και φόρεσε το κράνος του.

— Καλά είνε να προφυλάγεται κανείς, έλεπε.

"Υστερ' από αυτές τις προετοιμασίες, πλησίασε στο παράθυρο.

— Μπα ! μπα, τί βλέπουν τά μάτια μου άνάμεσα στά δένδρα και κάτω από τη λάμψη της σελήνης ! άνεφώνησε. "Αν ήμουν στη Φλάνδρα, θά πίστευα πως περνάει όλόκληρο σύνταγμα...

"Ηταν ο στρατός των Ουγενότων.

Ο Προφήτης έβράδισε πρώτος, πάντα σιωπηλός και σκυθρωπός.

"Όταν έφτασε στο σταυροδρόμι, σταμάτησε. Μαζί του σταμάτησε κι όλος ο στρατός.

— Κατά που θά τραβήξουμε τώρα ; ούτησαν μερικοί νέοι.

Ο Προφήτης σκέφτηκε λίγο.

— "Υστερ' από δύο ώρες θά ξεημερώση, έλεπε. Μόλις χαρδήν, θά τρέψουν έναντιον μας οι άνθρωποι του Κοντισταύλου. Έμπρός λοιπόν ! "Υπάρχει στο δάσος, μά λεύγα μακριά από τοίτο έδωθ το σταυροδρόμι, μά άτραπέζο που την ξέρουν μονάχα οι ξυλοκόποι και οι λαθροθήρα. Θά πάροουμε την άτραπέζο αυτή και πριν βασιλέψη ο ήλιος θά βροκόμοιστε στο στενό του Λυκοπηδήματος. Τώρα, μπορείτε να ξεκουραστήητε ως ένα τέταρτο της ώρας, όπως ο Λαβίδ ύστερ από τη μάχη του Μαχαναίμ, και ύστερα έξακολούθημε την πορεία μας.

Τότε οι γέροι, γονάτισαν κάτω κι άρχισαν να προσεύχονται. Τά παιδιά και οι γυναίκες έστρωσαν τις μανδύες των και έσπλωθηκαν. Οι νέοι σκορατίστηκαν και κατόπι μαζεύτηκαν γύρω άπο το παρεκκλήσιο της "Αγίας Άνας. Άλλοι κάλι περιεκύκλωσαν το έρυθρο καπιλειο.

Ο λαός δέν διακρίναντε πάντοτε γιά την ψυχραιμία και τη φρόνησή του. Έκείνοι άπ' τους Ουγενότους που βρέθηκαν πιο κοντα στην εκκλησία, λημονώντας τους κινδύνους που διέτρεχαν άρχισαν να μουρμουρίζουν κάτι άπειλητικά λόγια. Και άξαφνα, ένας άπ' αυτούς, είνε έκφράζοντας το γενικό πόθο του συγκεντρωμένου πλήθους :

— Άς καταστρέψουμε το ναό αυτών των Καθολικών !...

— Άς τόν καταστρέψουμε !... φώναξαν όλοι μαζί του.

Τότε, ένας νέος σκοραφάλωσε σε μά άπ' τις δύο στήλες του νάρθηκος κι' έητασε ως τη στέγη του ναού.

"Άμέσως τόν έμυμήθησαν πέντε έξη άλλοι νέοι, ενώ το πλήθος χειροκροτούσε κ' έπεδοκιμαζε.

X X I I I

Ο Ρολάνδος και η Γεζαβέλα.

Οι πλάκες που σκέπαζαν την όροφή της εκκλησίας βγήκανε άπ' τη θέσι τους και πετάχτηκαν στο δρόμο. Την ίδια τύχη ειλαν

και τά ξύλα που άποτελούσανε το σκελετό της όροφης.

Οι σκέές των Ουγενότων φάνταζαν μέσ στο γλυκοχάραμα σαν σπειρα διαμόνων που ζητούσαν να έπωφεληθουν άπ' το σκοτάδι γιά ν' άποτελειώσουν κάποιο σατανικό έργο.

"Άξαφνα, ένας άπ' τους Ουγενότους που ειλε καταλάβει το άμαρυστάσιο πίσω άπ' τη μακρή εκκλησία, έμυήξε μά φωνή :

— Ένα άλογο !

"Ένα άλογο των κατηραμένων καθολικών !... ειλε τότε μά άλλη φωνή. Πρέπει να το κάνομε αυτό το άλογο !...

— Άς το κάνομε !...

Δυστυχισμένη Γεζαβέλα !...

Μέ τον πρώτο θόρυβο που ειλε άκούσει, σηκώθηκε άπ' το άχυρένιο στρώμα της, άτάραχη σαν τόν άτόρητο κίριό της και γύρισε μονάχα το ώρωτο κεφάλι της προς το μέρος που άκουσε τη φασαρία.

Μόλις όμως ειλε να την περικυκλώσουν οι κουρλιούριδες δνεινι, με έχθρικάς άσφαλώς προθέσεις, έβγαλε άπ' το στόμα της ένα δυνατό χρεμίστημα που άντήχησε στη νυχτερινή γαλήνη σαν πένθημο προάγγελο συμφροδής.

"Ο λοχαγός Ρολάνδος Φερυλλιάκ, που άκουμπουσε με τους άγκωνες στο παράθυρο του καπιλειου, άπόρησε στην άρχή βλέπον

τας να κίνη παρελάση από μπροστά του όλόκληρο στρατός φαντασμάτων. Μά, καθώς ελάβαμε ήδη την ευκαιρία να το ποίμε και άλλους, οι εκπλήξεις του δέν βατοπούσαν πολλήν ώρα. Έξάλλου ήταν τόσο συνειδημένος με τά άπρόοπτα και τους κινδύνους, όσπε τίποτα δέν μπορούσνε να τόν τρομάξει.

Κατάλαβε λοιπόν άμέσως πως το περίεργο έκεινο άνθρωπομάζωμα θά ήταν Ουγενότοι, που ζητούσαν νέα πατρίδα. Κύτταζε τά πειναλέα εκείνα πρόσωπα, χωρίς όμως και να συμμερίζεται, την πνευματική εκείνη γαλήνη του λοχαγού, που ώφειλετο στη συνείδηση της άνδρείας του και στην άδιαφορία του γιά τά θρησκευτικά ζητήματα.

"Όταν όμως οι Ουγενότοι άρχισαν να χρεμίζουν το παρεκκλήσιο, ο Ούγολινος χρεμιάστηκε άπ' το σπαθί του λοχαγού.

— Βλέπετε, βλέπετε τί κάνουν ; ούτησε κατατρομαγμένος.

Μά ο Ρολάνδος του άποκριθήκε άτάραχος :

— Άς τους να κάνουν, ό,τι θέλουν. Πρέπει να διασκεδάσουν κι' αυτοί οι καυμένοι...

— Μά τί είδους διασκεδάση είν' αυτή ! μουρμούρισε ο καμπούρης.

"Όταν ύπηρετούσα ύπό τάς διαταγές του κοντισταύλου Βουρβόνο, έξακολούθησε ο τυχοδιώκτης,

κάναμε πολύ χειρότερα. Και σημείωσε πως τότε δέν ειλαν κλεισει άκόμα τά είκοσι...

— Αυτοί όμως χρεμίζουν την εκκλησία !...

— Δέν παύεται ! έκτελούν προκαταβολικά το έργο του χρόνου !... Ούτως ή άλλως, θά καταστρεφότανε μά μέρα...

— Άλλά με καταστρέφουν !

— Μπα ! πως συμβαίνει αυτό ;

— Όταν δέν ύπάρχη εκκλησία, δέν ύπάρχουν και κανδήλες.

— Πολύ λογικό αυτό που λές.

— Και όταν δέν ύπάρχουν κανδήλες, δέν θά μπορώ να τις άνάψω.

— Και αυτό επίσης είνε λογικό.

— Μά όταν δέν άνάβω τις κανδήλες ο έφημέριος του κυριου Μονμορανού δέν θά με πληρώη πειά...

— "Α ! έτσι ; Σκεπτεσαι σαν πραγματικός φιλόσοφος. Δέν κάνει όμως να χάνης το θάρρος σου. Όταν θά χρεμιστη αυτή η εκκλησία, ο κύριος Μονμορανού θά χτιση άλλην όμορφότερη, στην οποία ίσως θά χρεμίστη περισσότερες κανδήλες. Κ' έτσι, θά ειλης μεγαλύτερο όφελος.

"Ο Ούγολινος κοίνησε το κεφάλι του μελαγχολικά.

— Δέν τόν ξέρεσε σε τί φιλόδογος που είνε ! ψιθύρισε.

— Ναι, είνε πολύ φιλόδογος μά είνε και πολύ θρησικός. "Ήσυχασε όμως : η ειλλάβη θά ύπερινηση τη φιλαργυρία.

(Άκολουθεί)

"Όταν ειλαν τόν άνθρωπινο αυτών άνδριάντα τά έχασαν !..."